

Arrest

nr. 120 904 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat PJ STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 april 2013 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 22 oktober 2013 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.04.2013 werd ingediend door: (...).

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- een attest van HVW Brugge dd. 03.09.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode juli 2012 - april 2013 een werkloosheidsuitkering ontving
- een arbeidscontract voor bedienden van onbepaalde duur dd. 02.04.2013 voor deeltijdse arbeid (30u/38u)
- loonfiches voor de periode april - augustus 2013

Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is sedert eind september 2013. Het is tevens onduidelijk of hij momenteel opnieuw tewerkgesteld is: er werden immers geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat er een nieuw arbeidscontract afgesloten werd. Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken..”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending materiële motiveringsplicht. Schending artikel 40ter, lid 2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het redelijkheidsbeginsel. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de echtgenoot niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'. De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt: (...). De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 40ter, tweede lid en met artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). De echtgenoot van verzoekende partij heeft vooreerst meer dan een jaar zijn inkomsten bewezen. Naast zijn werkloosheidsuitkering heeft verzoekende partij ook kunnen aantonen dat hij deeltijds werkt als bediende. Verzoekende partij heeft dus wel degelijk bij haar aanvraag aangetoond dat haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Ook op heden is de echtgenoot opnieuw tewerkgesteld als bediende in vzw (...) te Wenduine (Cf. Stuk 3). De echtgenoot van verzoekende partij voldoet dus wel zeker aan de voorwaarden conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien, mocht de echtgenoot van verzoekende partij op heden geen werk hebben - quod non, dan zou zijn werkloosheidsuitkering aangepast (lees: verhoogd) worden aan de veranderde gezinssituatie. Bovendien hoeven 'onvoldoende bestaansmiddelen' echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf. Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: (...). Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren. Verwerende partij stelt letterlijk in haar beslissing dat het niet echt duidelijk is of de echtgenoot op heden tewerkgesteld is. Nochtans kan verwerende partij bijkomende inlichtingen opvragen bij verzoekende partij en/of een behoeftenanalyse uitvoeren. Maar neen. Verwerende partij neemt liever direct een negatieve beslissing in de plaats van eerst een behoeftenanalyse uit te voeren of bijkomende inlichtingen op te vragen. Mocht verwerende partij verzoekende partij gecontacteerd hebben of bijkomende stukken opgevraagd hebben, had zij

geweten dat de echtgenoot ook op heden tewerkgesteld is. Verwerende partij is hoogstwaarschijnlijk van oordeel dat het aan verzoekende partij zelf is om bijkomende stukken over te maken. Verzoekende partij heeft bij de aanvraag dd. 30 april 2013 al haar documenten afgeleverd dat toen in haar bezit waren. Dit betrof inkomstbewijzen voor een jaar die ruimschoots voldoen. Het kan niet zijn dat verwerende partij het dossier eerst maanden laat liggen om daarna vast te stellen dat er iets zou ontbreken en dit op basis van feiten die zich hebben voorgedaan na de aanvraag. Verzoekende partij heeft haar volledige medewerking gegeven, en zou op eerste verzoek onmiddellijk de eventueel ontbrekende stukken (arbeidsovereenkomst, werkloosheidsuitkering of bewijzen actief op zoek naar werk) overgemaakt hebben. In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij en haar echtgenoot voldoende inkomsten hebben om te voorzien in hun eigen onderhoud. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, tweede lid, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.1.2. De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenoot op heden opnieuw is tewerkgesteld als bediende in vzw (...) te Wenduine.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon helemaal geen rekening houden met het door verzoeksters vermelde gegeven van de arbeidsovereenkomst, aangezien dit document niet voorlag op het ogenblik van de bestreden beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, RACE. 1994, z.p.). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat verweerder heeft nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de voornoemde arbeidsovereenkomst is afgesloten op 9 oktober 2013, terwijl de bestreden beslissing werd genomen op 22 oktober 2013. Verzoekster heeft nagelaten deze overeenkomst te bezorgen aan verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing. De kritiek dat de verwerende partij geen behoefteanalyse heeft gedaan, is grotendeels te wijten aan de nalatigheid van verzoekster om de arbeidsovereenkomst aan het bestuur over te maken voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt op als annulatierechter, en onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtszoekende de ware toedracht van de feiten opnieuw gaat beoordelen, en zich hierbij in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris zou stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Schending van de materiële motiveringsverplichting Schending artikel 8 EVRM. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat de te vervoegen echtgenoot niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de

beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...). De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60). In casu wordt de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist. Het huwelijk wordt ook niet betwist. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij. Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenoot een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'. Noch minder werd onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf. De belangen van de staat in deze is voorkomen dat verzoekende partij ten laste valt van de Belgische Staat. De Belgische staat heeft inderdaad legitiem belang om verzoekende partij bij binnenkomst aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen te onderwerpen. Zoals echter hierboven (cf. 11.1.) uiteengezet, volstaan de bestaansmiddelen ruimschoots. Verzoekende partij meent dan ook dat in casu het vermeend belang van de Belgische Staat onmogelijk kan opwegen tegen het recht van verzoekende partij op een familieleven. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM."

2.2.2. Verzoekster verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris geen afweging te hebben gemaakt van de verschillende belangen in de zaak. *In casu* zou niet geverifieerd geweest zijn of verzoekster en haar echtgenoot ook elders hun familieleven zouden kunnen uitoefenen en noch minder zou zijn onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van verzoekster zelf. Daar de bestaansmiddelen van verzoekster ruimschoots volstaan, aldus de verzoekende partij, meent zij dat het vermeend belang van de Belgische Staat onmogelijk kan opwegen tegen het recht van verzoekster op een familieleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster heeft voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzocht. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekster beperkt zich tot de bewering dat zij hier op grond van haar huwelijk zou moeten worden gemachtigd tot verblijf.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hii geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om -de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

"Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
 - het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
 - het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
 - de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."*

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. Indien verwerende partij verzoekende partij gehoord had, had zij geweten dat de echtgenoot van verzoekende partij opnieuw tewerkgesteld is en wel degelijk voldoet aan de voorwaarden opgelegd in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

2.3.2. Verzoekster betoogt dat *"Indien verwerende partij verzoekende partij gehoord had, had zij geweten dat de echtgenoot van verzoekende partij opnieuw tewerkgesteld is en wel degelijk voldoet aan de voorwaarden opgelegd in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet."*

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster heeft nagelaten de voornoemde arbeidsovereenkomst, afgesloten op 9 oktober 2013, tijdig aan het bestuur te bezorgen. Verzoekster diende 30 april 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Ze heeft de plicht om haar dossier tot aan het nemen van de bestreden beslissing te actualiseren. Ze kan haar eigen nalatigheid niet tegenwerpen aan het bestuur.

Uit voorgaande volgt dat verzoekster de schending van artikel 41 van het EU Handvest Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) en de hoorplicht niet aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC